

Zitting 1976–1977

14 365

Verdrag (aanvullende bepalingen) en Aanbeveling betreffende migrerende werknemers (Verdrag nr. 143 en Aanbeveling nr. 151, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar 60e zitting, Genève, 24 juni 1975)

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN SOCIALE ZAKEN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 9 februari 1977

Hierbij zend ik u ter voldoening aan het bepaalde in artikel 19 van het IAO-Statuut de tekst van het Verdrag (aanvullende bepalingen) en Aanbeveling betreffende migrerende werknemers (Verdrag nr. 143 en Aanbeveling nr. 151, aangenomen door de Internationale Arbeidsconferentie in haar 60ste zitting, Genève, 24 juni 1975; Trb. 1976, 141).¹

Tevens zend ik u een toelichting waarin het standpunt van de Regering ten aanzien van dit Verdrag en deze Aanbeveling is uiteengezet.

De Minister van Sociale Zaken,
J. Boersma

---

¹ Nedergelegd op de bibliotheek ter inzage van de leden

TOELICHTENDE NOTA

Verdrag nr. 143 en Aanbeveling nr. 151 betreffende Migrerende Werknemers (aanvullende bepalingen) zijn aangenomen op de 60ste Zitting van de Internationale Arbeidsconferentie (Genève, 24 juni 1975). Het verdrag bestaat uit twee delen: het eerste deel betreft migratie in onrechtmatige omstandigheden, het tweede deel betreft gelijkheid van kansen en behandeling. Bij de bekrachtiging kan één der beide delen van het verdrag van aanvaarding worden uitgesloten.

De Aanbeveling betreft gelijkheid van kansen en behandeling, sociaal beleid en tewerkstelling en verblijf.

Verdrag betreffende Migrerende Werknemers (aanvullende bepalingen)

Deel I

Dit deel van het verdrag bevat regelen, gericht op het tegengaan van internationale migratie in onrechtmatige omstandigheden in het algemeen en op het bestrijden van illegale tewerkstelling in het bijzonder.

De Regering, die bij herhaling heeft verklaard, dat haar beleid ook op deze doelstellingen is gericht, en die zowel op nationaal niveau wettelijke voorzieningen en maatregelen van praktische aard heeft getroffen als ook in samenwerking met andere landen tracht excessen, als in het verdrag bedoeld, te voorkomen, hecht grote waarde aan de totstandkoming van een internationale regeling ter zake. Zij meent echter, dat het thans opgestelde verdrag niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen en betreurt het, dat het haar daardoor onmogelijk is bekrachtiging van dit deel van het verdrag voor te stellen.

Dit geldt met name voor artikel 8, lid 2. Vooreerst zij erop gewezen, dat artikel 8 materieel in deel II van het verdrag zou dienen te zijn opgenomen, aangezien het de positie van legaal verblijvende en tewerkgestelde buitenlanders in geval van werkloosheid betreft. De bepaling van het tweede lid, die in dat geval gelijkheid van behandeling met nationale werknemers voorschrijft op het stuk van de zekerheid van tewerkstelling, aanvullende werkgelegenheid en herscholing, laat geen ruimte voor het door de Regering voorgestane stelsel – zoals ook is neergelegd in de Wet Arbeidsvergunning Vreemdelingen (Stb. 1964, 72) en het ontwerp van Wet Arbeid Buitenlandse Werknemers – dat de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, die nog niet gedurende een aantal jaren rechtmatig in Nederland hebben verbleven, afhankelijk stelt van het verlenen van een vergunning, waardoor hun wederinschakeling in het arbeidsproces of hun herplaatsing derhalve niet op gelijkheid van behandeling berust.

Ook op andere punten heeft de Regering bezwaren tegen bekrachtiging van dat deel van het verdrag. Hierbij valt met name te wijzen op artikel 2 van het verdrag. In Nederland wordt niet op systematische wijze nagegaan of illegaal tewerkgestelde migrerende werknemers zich op het grondgebied bevinden, zoals artikel 2 van het verdrag eist. Het op gezette tijden mensen, waarvan men op grond van gedrag of uiterlijk het vermoeden heeft, dat ze vreemdeling zijn, dwingen zich te legitimeren, zou op grote bezwaren stuiten. Een dergelijke systematische controle zou veel lijken op een razzia, wat in strijd is met de Nederlandse rechtsopvattingen.

Deel II

Deel II van het verdrag dat de gelijkheid van kansen en behandelingen betreft, bestaat uit de artikelen 10 tot en met 14. Ook ten aanzien van dit deel kan bekrachtiging niet worden overwogen en wel om de volgende redenen:

De Nederlandse overheid stelt zich op het standpunt, dat een gelijke behandeling van buitenlandse werknemers, waar zulks binnen de grenzen van haar mogelijkheden valt te verwezenlijken, moet worden bevorderd.

In artikel 10 wordt de algemene doelstelling ontwikkeld.

Artikel 12 is te beschouwen als het operationele artikel. Wat dit artikel aangaat, stuit met name het voldoen aan lid (d) op grote bezwaren. Dit artikel eist, dat hogergenoemde wet en hogergenoemd wetsontwerp, waarin zoals hierboven reeds opgemerkt is neergelegd het beleid dat de Regering meent te moeten voeren op het punt van de tewerkstelling, zouden moeten worden ingetrokken aangezien dit beleid onverenigbaar is met het beleid, bedoeld in artikel 10. Verder gaan in het bijzonder ook de termijnen, genoemd in artikel 14 (a) voorbij aan de mogelijkheid en de wenselijkheid maatregelen te (moeten) treffen ter bescherming van de eigen nationale arbeidsmarkt. In Nederland wordt, als het wetsontwerp Arbeid Buitenlandse Werknemers tot Wet is verheven, een termijn van 3 jaar gehanteerd voor de absolute gelijkheid is bereikt. In de meeste andere EEG-landen wordt een nog langere termijn gehanteerd. Deze termijn is noodzakelijk omdat die wordt geacht aan te geven, dat de migrerende werknemer daarna zo zeer is geïntegreerd in het nieuwe land, dat hij tot de nationale arbeidsmarkt is gaan behoren.

Aanbeveling betreffende Migrerende Werknemers

Het eerste deel van de Aanbeveling geeft een nadere uitwerking van de artikelen 10 tot en met 14 van het verdrag betreffende gelijkheid van kansen en behandeling. Punt 8 van de Aanbeveling betreft evenwel illegale migrerende werknemers.

Het tweede deel van de Aanbeveling geeft aan welke maatregelen de lidstaten dienen te nemen om een zodanig sociaal beleid te voeren, dat de gelijkheid van kansen en behandeling van migrerende werknemers met onderdanen is verzekerd.

Met name komen achtereenvolgens aan de orde: gezinshereniging, bescherming van de gezondheid van migrerende werknemers en sociale diensten.

Het derde deel betreft de tewerkstelling en het verblijf. Tegen de Aanbeveling bestaan mutatis mutandis dezelfde bezwaren als tegen het verdrag.

Wat de situatie in de Nederlandse Antillen betreft, moge het volgende dienen:

De Nederlandse Antillen kennen mobiliteit van migrerende werknemers niet. Vanwege de grote arbeidersreserve ter plaatse worden slechts vakarbeiders op bescheiden schaal toegelaten en dan ook voor een bepaalde, korte tijd. De betrokken werkgever is volledig aansprakelijk voor het welzijn van deze vakarbeider(s).

Medegelding van het verdrag en de Aanbeveling voor de Nederlandse Antillen wordt dan ook niet wenselijk geacht.

In verband met het bovenstaande ligt het in het voornemen van de Regering de directeur-generaal van het Internationaal Arbeidsbureau mede te delen, dat het Koninkrijk voorshands niet tot bekrachtiging van Verdrag Nr. 143 kan overgaan.

De Minister van Sociale Zaken,
J. Boersma